

כל הבשר פרק שמיני חולין

קת.

עין משפט
נר מצוה

ג' א ב מ"י פ"ט מהל'
מאכלות אסורות הל'
ה י סמג לאוין קמא
טו"ע י"ד ק"י זב סעף
:3

כ"ב ב' מ"ח שם הלכה ח
טו"ט שם פתיק א:

שיטה מקובצת

א) לאסור את כל הקרינה
קאמר דכיון דנאסרה
החתיכה עצמה:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

בַּת בֶּשֶׂר אִם יֵשׁ בְּנוֹת מֶעַם בְּאוֹתָהּ
הַתְּחִיבָה כֹּהֵל מִן לְרֹעֵה אִימִי
וַיִּדְרֹשׁ (ט) וְלֹכֵן מִשְׁעָרִין בְּזֹאת
הַדִּיּוֹת מִשּׁוֹם דָּחֵל מִשְׁפַּע עַל כֹּל
הַתְּחִיבָה וְאִין מִשְׁפַּע מִתְחִיבָה לְחִבְרָה
אֵלֶּה ע"י יַעֲזֹר וְכִסּוּי כְּדֹמְרִין גִּמְ'
אֵילִימָה לֹא יַעֲזֹר כֹּל אֲמִיל כֹּל הַתְּחִיבָה
אֲסֻרֹת מִינֵה עַל מִסְלָל נֶאֱמַר פִּטִּין:
מִבְּשֵׁר בְּחֵבֶם מ"ב אִם נִסְרִין
כ"י וְאִם דִּהֲכָה מִשְׁמַע

דנפקא ליה לאזי טעם כעיקר מבשר
בתכלל ואילו ב' פ' אלו עוברין (פסחים
דף מד: דק) וצ"ב פ' מינין (מיר דף לז.) פליגי
ד' עוביא ורובן לאו נפקא ליה טעם
כעיקר מתשרת ולמר מגיעולי עובדי
טככים ואזי דלאירי בהאיא קוגיא
משמע דידע להאיא בריחא וי"ל לאזי
קולא מרנא שדה ל וחוור זו:
רדודש הוא. פ"י כונטרס
דשיניה מין היטר זה
לכדו זה לכדו ונשמעטרו עוברין
וטעם זה לא קאמר באלו עוברין (פסחים
דף מד: דק) וצ"ב פ' מינין (מיר דף לז.)
דהא כלאים נמי הכי הוו ומסקר דהיינו
המדובר דלי מרו ליה כוליה יומא בתכלל
שירי אע"ג שנגבל ההכל בבשר אע"פ
שהוא קטן ל"ג שאלו חללי אבשר שוהה
בחוור וכי בשיל ליה אסור:

אמר רבא דרך בשו"א אסרה תורה.
דיחויא צעמחא ענין דלמכא
ליכא למילף אבל טעם השו"א הו'
לדאורייתא דכ"פ (י' קוקטורס) פ' גיד
הנשה (ועל דף ק: נס ד"ה א):
דאמר רבא קסבר רבי יהודה
כו. פ' קוקטורס דאמר
ברא כ"פ גיד הנשה (נעס ד"ה ק: ו)
לשון וס אכל כ"פ הקומץ דה (מנחת
דף כג. וס ד"ה אמר) אימיה גבי רבי
יהודה אומר מנחת הכהנים מנחת כהן
מאשה כו' ומדרבא דאמר הכי כ"פ גיד
הנשה (ועל דף ק: ו) אלינא דרב רבי
אביי ולקאשווי הכא דרב ארברי דליכא

דעם וועלן און צעהאל דאקומען רב
ווערן לוי' יהודה אלע כמו שפער
וואס"ם אמאל לא פירן מדרבי' יהודה
צברייטא האט ליטנא גופים דאמור
דעם רבני יהודה ו"ל דלא שטעט לוי
לייב דא ידע ו"ל רב לא יהודה
יהודה ומו לא וועד ו"ל צברייטא דרבי
שעס נעטל העהיבה מאלמור רבנן
משמע לויא ברעטנע למודיא דרבי
ער. פ' דיעקס איז נאכטל האקטור
הער. שפער ווערדט אלע נאכטל און
דפיעש צונעמערס:

חמאי

פילו ים בהן כדי לנצל החמיה כולה
א דאמר צפ' גיד הנשה (נפיל דף ק:)
 וי' דהיתר סלק אח מיני דהיתר כמי
 סור ולא יוכל מין האחר לרבות עליו
 וכן רוצב צפ' לנצל אח כל החמיה
 רב דבשר לנצטו בציבור צנבלע
 ליתסח ממנו וליחלק בהיתר האחרון
 וזה הוא דאסור שאין מצטלן יאסור
 וזה וליחלק לאחרים שלא קבלו ממנה
 כולן שוין בטעמו ואזה תמיר ואזה
 עשה אסור להיתר כאן שיעור גדול
 עשה צו:

חלצו

כל הסריקין אסורין וסריקי ביתום מותרין
התם הא אמר מר בר רב אשי איזורו מוכיח
עליו: **מתני'** *טיפת חלב שנפלה על
החתיכה אם יש בה בנותן טעם באותה
חתיכה אסור יניער את הקדרה אם יש
בה בנותן טעם באותה קדרה אסור:
גמ' אמר אביי טעמו ולא ממשו בעלמא
דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר
בחלב מאי טעמא אף גמירין דחדש הוא
אי חדש הוא אף על גב דליכא נותן טעם
נגמיו אמר ליה רבא ^אדרך בשול אסרה
תורה אמר רב ^בכיון שנתן טעם בחתיכה
חתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת כל
החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה
מר זוטרא אמר לשמעתיה כרכי יהודה
רב כמאן אמר במינו לא במיל לימא פליגא
דאמר מין במינו רבא קסבר רבי יהודה כל
אדרבא דאמר רבא קסבר רבי יהודה כל
שהוא מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו
ככמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטל
אמר ליה אי דנפל ברוטב רבה גמי רבא
בבבאי עסקינן דנפל ברוטב עבה ומאי קסבר
אי קסבר אפשר לסוחטו מותר חתיכה אמאי
נעשית נבלה אלא קסבר אפשר לסוחטו
אסור דאיתמר רב ורבי תינאי ורבי יוחנן
דאמרי אפשר לסוחטו אסור שמואל ורבי
שמעון בר רבי וריש לקיש דאמרי אפשר
לסוחטו מותר וסבר רב אפשר לסוחטו
אסור והאיתמר כזית בשר שנפל לתוך
יורה של חלב אמר רב יבשר אסור וחלב
מותר ואי סלקא דעתך אפשר לסוחטו אסור
חלב

הוא מבשר כהנב: מ'ס לא
 יצין הימר זה לבדו וזה לבדו
 וזו בלא חכילה הילכן לא
 אלאמי קמי ממני' דעמא
 כח חדש שני וחרמנו ואפי'
 לא חרמנו דלחמי קפיד
 תמסו כלאי מערובת דמין
 מורוע שבלא"ז משתרי כל
 חרץ יאמץ כל דרוע הול
 ליהלא למגמריה מורוע בשלה
 דלא אפרמו מרע אלא דרך
 גון וז' שאל קמי טעם' אמר
 כבואה תמיה' (א) לאסור

היא עצמה כולה נעשית אישור ואוסרת כל החסימות וכן
 ה' כרבי יהודה דאמר מין במינו לא בטיל: **לישא פליגא אר**
 שם מינו כלומר מין לאישור שנעבר עמו מינו ובאינו
 נבטל. ובגמ' נזיל וטל חספת הוא נוסף עליו להיות שניהם
 הם לאש מינו על היתר על האשור וינפל והכא נמי
 קד על כשר וטומ' כדלוי' מין בשר הוא: **אמי קספ**
 היתר הזה עם היתר אחר שאפשר האישור הנזיל בזה
קספספס. הותר גם הראשון מפני שנפלט האישור ממנו ולכ
 שאין: **אמי חסידי נעשם נבלה**. אפסר היא ליסמו
 ש בזול ליתא למיאר אפשר ליסמו מזה ויגלעל בזה שזה
 שוב כן ה' היתר בטמיון ואשמועינן אף היתר שבה
 הדבר: **מוסר**. אף הראשון שנאסר: **בשר אסור**. שנתן התל

יהיה ומחמלתן ומחמס אחד
והיה מושיב לתוכו את
זר יעשה צדפוס וקצונה

התם את אשר מר בר
עליו: **מתני'** אם יש
התחיבה אם יש
התחיבה אסור ^בניער
בוכה בנותן טעם ב
טעמן **אמר אביי** טעמן
דאורייתא דאי סלקא
ובחלב מאי טעמא לא
איי חרוש הוא אף על
גממי **אמר ליה רבא**
תורה אמר רב ^בכיון
התחיבה עצמה נעשית
התחיבות כולן דפרי
מר וטרא בריה דרבי
רב כמאן אמר לש
דאמר מין כמיו לא
אודרבא ^בדאמר רבא
שהוא מין ומינו ודבר
כמי שאינו ושאינו מ
אמר ליה אי דנפל בר
בבבמאי עסקין דנפל ב
אי נבל אפטר לסוחט
נעשית נבלה אלא
אסור דאיתמר רב ו
דאמר אפטר לסוחט
שמעון בר רבי וריש
לסוחטו מותר וסבר
אסור והאיתמר כיו
של חלב אמר
מותר ואי סלקא דעתך

הוא מנשר בחלב: מ"ט לא
מין הישר זה לצדו זה לצדו
ורו בלא אחילה הילך לא
אחמי קתי מחני' דעשי'
חיים ציה רחמנו ואפי'
לא חורבן דלאהי קפיד
משום בלא חורבנות דכין
מזרוע בשלה" דמישחרי כל
וילום אינא קי חרוב הוא
יילא למגמריה מזרוע בשלה
דלא אפרתו מורה אלל דרך
גון ו' שלא יתו טעם: אמר
בפלותה מחיה" לאסור

מסורת הש"ס

(א) (מסדהדרין ד: א) (לפי)
 דף ק-ג (ג) מנחות כג. לפי
 ק-ד (ד) שיד (לפי, ס) פ"ב
 (ו) (שמות כג, טז) דברים
 (ז) (א) (במדבר י)
 (ח) (לחיות עליהן וללכת)
 (ט) (ד"ה אס יס)
 (י) ר"מ ח"י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמר רב
וסי' בלוחה החיטה אסור
לספור כל הקדירה קאמר
דכיון: (ב) ד"ה לימא וסי'
כמי שאינו שאינו מועיל:
(ג) תוס' ד"ה אפשר וסי'
תופרת גם החמיטה:

מוסף רש"י

איורו מוכיח עליו. דמי
שצן לו חלק חקוק
מוטט מתקצק במקצתו
ותגרו כלורו ועומד
ותכנס חלקו ומידע לכל
שצן לו חלק חקוק
(מ"ד, י"ד) כל שדורא
מין ומינו. כען נכלה
השופט, דבר אחר. כען
תכלן ודעם, מתי ידעון
אין מנעל לשיכור ולא
מוסרין. חלל תקריב ומי
שאין בקריב וישאלו
הנכלה והדעם ובעל
נכלה הדעם בקריב ודעל
י"ד.

אסורין טעמו דרבנן היא ללא גמרא.
 גמראן מיינע משום דרדוש שו"ך. דענין
 שבתפתצו נאסור ועוד שאל צבול
 גמראן מומרה מייניה: **זי חדוש** שו"ך
 טעמא בלא טעם נטע נמי אסור דהא ח
 כל דה דהא בשר בחלב הוא אלא ש
 דחמא דומיא דכלאי הכרס דחמא
 אלא חדוש הוא גמראן ליה ונלעז ק
 נמא דליכא טעמא: **אמר ליה רבא**.
 דקאמרת אע"ג דליכא טעמא ליחסר דה
 על כרחך בנזופי גלי קרל דבעין טעמא
 שו"ך שאמר הכשר להחשביל חבל וזין
 גמראן דאמנן במתעיתא חבל ש' בנות

אח כל הקדרה⁶ דמיון דנאקרה החמסי
נאקרות כוין: **מסי שן מינה**. ורז סנ
קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר א
(ס) שאינו מועיל לא לבטלו לאקסור דמי
לבטלו⁷ אלא אקסור כאלו איז כאן ו
נאקרות: ומוציא וסבור: **כרוב ענה**
יהימר וגמ' בז טעם ואקרו וחזר ובי
אין בז כשיעור לאקסור את האחרון: א
במחלה ומינו דיעבר שרי לאכול אף
עלם ואין לנו לאקסור עד שימן החלב
נאקסור: **אלא קסבר**. משנאקרה החמסי
לאקסור

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones